

נציבות תלונות הציבור על שופטים

לשכת הנציב אורי שהם
שופט בית המשפט העליון (בדימוס)

ז' חשון, תשפ"א
25 אוקטובר, 2020
מספרנו: 445/20/רבני ירושלים
אישי-סודי-למכתב בלבד

המתלונן: המרכז הרפורמי לדת ומדינה
באמצעות עו"ד אורי נרוב
הגילון: כב' הדיין הרב יצחק יוסף, בית הדין הרבני הגדול בירושלים
הראשון לציון הרב הראשי לישראל
בעניין: תלונה שהתקבלה בלשכתנו ביום 15.7.20

החלטה

תמצית התלונה

1. המתלונן, עו"ד אורי נרוב, פנה ללשכתנו בשם המרכז הרפורמי לדת ומדינה, בתלונה על "התבטאויות קשות וחמורות" אשר נאמרו על ידי כב' הדיין הרב יצחק יוסף, מבית הדין הרבני הגדול, זאת כאשר הוא התייחס לעתירה שהוגשה לבית המשפט העליון בדרישה לאפשר לנשים להיבחן בבחינות ההסמכה לרבנות, שמקיימת הרבנות הראשית לישראל.

2. המתלונן העביר ללשכתנו קישור לכתבה שפורסמה ביום 9.7.20, באתר האינטרנט "כיכר השבת", ובה ניתן לשמוע את נאומו של הדיין, אשר יובא להלן:

"אתם יודעים שהבג"ץ כל דבר הוא מרגיש את עצמו מעל כולם, כל דבר הוא מתערב. כמו עכשיו מחייבים אותנו לעשות מבחנים לנשים. אתם ברוך השם באים להיבחן ברכנות, נבחנים בבנייני האומה, על שבת, על איסור והיתר, על נידה... בוחנים אתכם, אתם ברוך השם נבחנים, ואתם מקבלים תעודת רבנות, רב אזורי, רב שכונה, רב עיר. הגישו בג"ץ עלינו, מה עם הנשים, גם הם צריכים להיות רבניות, רבניות הכוונה כמו הרפורמים, רבה... אני משכתי את זה קצת, פנה אלי אביחי מנדלבלית, אתם מכירים אותו, נכון? פנה אלי, נו הבג"ץ מחכה לתשובה, רוצים, כותבים פסק, הבג"ץ? כן, הרבנות הראשית לישראל חייבת לעשות מבחנים לנשים... אני שבע

כחלק מהשירות שניתן לך במשרד המשפטים אנו מזמינים אותך להיכנס לאתר כל זכות בכתובת: kolzchut.org.il/justice
כי יש לך את הזכות לדעת מתן הזכויות שלך!

ירושלים: נחום חפצדי 5, בית עופר, גבעת שאול 9548401 טל' 073-3927425 פקס' 02-6467973

דואר אלקטרוני: Shoftim@justice.gov.il

אינטרנט: <http://Shoftim.justice.gov.il>

שעבר שלחתי הודעה אחרי שמנדלבלית כתב לי חוות דעת שאני חייב לשמוע לבית המשפט ואם לא, יאשימו אותי אחר כך בביזיון בית המשפט... אז שלחתי הודעה למנדלבלית: אני לא אעשה בשום פנים ואופן מבחן לנשים, אני לא אעשה מבחן לנשים רבניות כמו הרפורמים... ואם יכריחו אותי אני אשבית בכלל את כל מערכת המבחנים, לא יעשה בכלל מבחנים... ואז יהיה בלגאן יהיה רעש עד שיעשו איזה שינוי משהו, העמדה שלנו היא נחרצת. אם רוצים שייקחו את משרד החינוך, כמו שיש תארים בי איי וכדו'... יעשו מבחנים שמה, אבל לא ברבנות הראשית, לא תואר של רב. רב שייך לתלמידי חכמים".

(<https://mobile.kikar.co.il/article/366970>). [ההדגשות לא במקור –

א.ש.]

3. יובהר כבר כעת, כי כמהלך נאומו, תקף הדיין את התנועה הרפורמית במילים קשות ביותר, זאת למרות העובדה שאך ביום 5.3.20, ניתנה החלטתי בתלונה שהוגשה על הדיין, בעקבות התבטאויותיו כלפי ציבור העולים ממדינות חבר העמים (תלונה בחיק מס' 16/20), אותם כינה הדיין, בין היתר, "קומוניסטים, עוינים את הדת, שונאי דת". במסגרת מסקנות ההחלטה, אשר מצאה את התלונה כמוצדקת, ולאור התבטאויות חוזרות ונשנות של הדיין, ניתנה המלצה לשר לענייני דתות דאז, מר יצחק וקנין, להעמיד את הדיין לדין משמעתי בגין התבטאויותיו. אולם בפועל הדיין לא הועמד לדין משמעתי.

4. ולעניין התלונה דנן. לטענת המתלונן, דבריו של הדיין, כלפי בית המשפט העליון, נאמרו "באופן מבזה ביותר", ואליהם הוסיף הדיין "השתלחות פרועה ומשוללת כל רסן כנגד המשתייכים לציבור הרפורמי". לדידו של המתלונן, אמירותיו של הדיין מנוגדות לחובות המוטלות עליו, מתוקף תפקידו, ומהוות הפרה של כללי האתיקה לדיינים, התשס"ח-2008 (להלן: כללי האתיקה), ובעיקר של סעיף 18 לכללי האתיקה, הקובע כי: "דיין ימנע מהביע בפומבי דעה בעניין שאינו משפטי בעיקרו והשנוי המחלוקת ציבורית".

5. המתלונן מוסיף וטוען, כי דבריו של הדיין, לפיהם "הבג"ן כל דבר הוא מרגיש את עצמו מעל כולם, כל דבר הוא מתערב" וכן הבהרתו כי פסיקת בג"ץ אינה נחשבת וכי אין בכוונתו לנהוג על פיה, תוך שהוא מאיים כי: "אם יכריחו אותי אני אשבית בכלל את כל מערכת המבחנים, לא אעשה בכלל מבחנים", הרי שהם מעידים על "ולזול משווע ומופגן בשלטון החוק". זאת ועוד, מוסיף המתלונן וטוען, כי באמירותיו של הדיין ביחס לנשים ולציבור הרפורמי, יש כדי לבזות, להשפיל, ולפגוע פגיעה חמורה במשתייכים למגזרים אלו. לדידו של המתלונן, העובדה שמדובר

בדיין שהוא גם הרב הראשי לישראל, ומשכך הינו בעל השפעה רבה על ציבור גדול של מאמינים המאזינים למוצא פיו, מטילה עליו חובה לנקוט משנה זהירות.

6. המתלונן חותם את תלונתו ומבקש, כי בשל העובדה שמדובר בהתבטאויות חוזרות ונשנות מצדו של הדיין, ולאור העובדה שלא נעשה מאום באשר למסקנות התלונה הקודמת נגדו, יינקטו באופן מידי צעדים משמעותיים נגד הדיין אשר יבהירו כי אמירותיו הפסולות "חותרות תחת ערכי היסוד של מדינת ישראל ובראשם עקרונות השוויון והכבוד לכל אדם באשר הוא אדם".

תגובת הדיין

7. הרב יצחק אלחזר, ראש לשכתו של הדיין הרב יצחק יוסף השיב בשמו של הדיין ומסר, כי האמירות שמיוחסות לדיין נאמרו במסגרת "דרשה שנשא לקהל שומעי לקחו", ובה התייחס לשאלה האם יש לאפשר לנשים להיכתן ברבנות. לדברי הרב אלהרר, הדיין ביקש להביע את דעתו, כי מתן אפשרות כזו לנשים כמוה כהליכה בדרכי הרפורמה, וכן הוא ביקש להבהיר את עמדתו כלפי הרפורמים, כראות עיניו. הרב אלהרר ביקש להבהיר, כי הדיין "עומד אחרי הדברים באופן מלא, וכל המצוטט הם אכן דברים שנאמרו על ידו, זו דעתו ההלכתית והוא עודנו מחזיק בה", וציין כי הדברים נאמרו במסגרת תפקידו של הדיין כרב הראשי לישראל ובנושא המצוי תחת סמכות הרבנות הראשית.

8. לדברי הרב אלהרר, המרכיב השיפוטי-דיוני אינו דומיננטי במשרתו של הדיין, בפרט כעת כשהוא אינו מכהן כנשיא בית הדין הרבני הגדול, ואילו בתפקידו כרב הראשי הוא משמש "כמגדלור רוחני, כמתווה דרך ומורה נבוכים לרבים". הילכך, מוסיף הרב, כי "לא יעלה על הדעת להגבילו במתן עמדתו ההלכתית בכל נושא וקל וחומר בנושאים אלה שהם ליבה של פעילות הרבנות הרבנות הראשית". לדעתו של הרב אלחזר, מחובתו של הרב הראשי לישראל להתבטא בנושאים הכרוכים בעיסוקיה של הרבנות הראשית, ולשכנע בתפיסתה של היהדות האורתודוקסית, על אחת כמה וכמה בעניינים השנויים במחלוקת ציבורית.

9. אשר לטענה בדבר אמירותיו של הדיין כלפי ציבור המאמינים הרפורמים, מסר הרב אלחזר, כי ביקורתו של הדיין הופנתה כלפי מנהגיהם והלכותיהם של הרפורמים בלבד, תוך הבעת עמדה ערכית נכונה וראויה, לדעתו של הדיין, ואין לראות בה כביקורת כלפי כל אדם באשר הוא אדם.

10. הרב אלחזר, הוסיף בשם הדיין, כי: "כמענה לדברים נבקש לציין, כי אין שום חובה בחוק המחייבת את הרבנות הראשית לקיים בחינות לרבנות, הראשון לציון הודיע בדבריו כי אם בית המשפט יחייב את הרבנות הראשית להסמיך נשים לרבנות, הרבנות הראשית תשבית כליל את

מערך הבחינות, דהיינו לא תבחן איש, לא גברים ולא נשים, החלטה שכזו איננה מפרה את הוראת בית המשפט ככל שתתקבל, שהרי בית המשפט אילו יחייב את הרבנות לבחון נשים הרי שזו תהיה החלטה רק מטעמי שוויון שמשמעותה היא שככל שנבחנים גברים הרי שהרבנות תחויב לבחון גם נשים". אמר ולא יסף.

11. בהתייחס לטענה, כי הדיין הפר את סעיף 18 לכללי האתיקה, מסר הרב אחר, כי יש לאבחן בין מאפייני כהונתו של דיין מן המניין, אשר זהו תפקידו הדומיננטי והעיקרי, לבין מאפייני כהונתו של דיין בבית הדין הרבני הגדול שהוא גם הרב הראשי לישראל ונשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל. לדידו של הרב אחר, אכתנה זו מעוגנת בסעיף 9(ד) לכללי האתיקה, לפיו: "איסורים שעל פי כללים אלו לא יחולו על פעילות או מעשים של דיין שהוא רב ראשי לישראל או רב עיר, הנובעים מכהונתו כרב ראשי או רב עיר". לפיכך, מטעים הרב, "בהקשר דנן הדברים שנשא כבוד הראשון לציון, שהיו מושא התלונה בעניינו, נאמרו במסגרת פעילות הנובעת מכהונתו כרב ראשי, וממילא אין כל מקום להתייחס לאמור בסעיף 18 לכללי האתיקה".

מסקנות והחלטה

12. אך לפני מספר חודשים, ניתנה החלטתי בתלונה שהוגשה בעקבות התבטאויות שנויות במחלוקת של הדיין, והנה אנו מתכנסים, שוב, לדון במוצא פיו, כאשר הפעם הגדיל לעשות ותקף את בית המשפט העליון בישראל. דומני, כי מסקנותיי מהתלונה הקודמת מתאימות אף לתלונה זו ואפשר היה שאסתפק בהן, אך בכל זאת אקדיש כמה מילים לטענתו החדשה של הדיין, כי בהתאם לסעיף 9(ד) לכללי האתיקה, בו נקבע, כי: "איסורים שעל פי כללים אלו לא יחולו על פעילות או מעשים של דיין שהוא רב ראשי לישראל או רב עיר, הנובעים מכהונתו כרב ראשי או רב עיר". לפיכך, סבור הדיין, כי מאחר שהוא נושא כובע נוסף של רב ראשי הוא יכול לשוב ולהשתלח בלשון בוטה בקהילת הרפורמים, ולהצהיר בריש גלי כי החלטות בית המשפט העליון לא יוכבדו על ידו, וכי לא חלים עליו כללי האתיקה. טענה זו, נכחנה ונדחתה מכל וכל, הן על ידי הנציבות והן על ידי בית המשפט.

13. תמהני, האם באמת סבור הדיין, כי כללי האתיקה של דיינים לא יחולו על דיין המשמש גם כ"רב ראשי או רב עיר". האם מאמין הרב יוסף, כי דיין אשר משמש גם כ"רב ראשי או רב עיר", יוכל להשתלח בדבריו ככל העולה על רוחו, להצהיר בריש גלי, כי יתעלם מהוראות בית המשפט העליון, ולשאת דברי נאצה כלפי ציבורים גדולים בתורה הישראלית. האם ציבור השומעים, ידע לאבחן ולדעת האם הדיין מדבר תחת כובעו כרב עיר או תחת כובעו כדיין בבית הדין.

14. ייאמר בלשון ברורה וחד משמעית, כי גם כאשר דיין נושא בתפקיד נוסף, אין הדבר פוטר אותו מהחובות החלות על כל דיין ושופט בישראל, וגם בפעילותו הנוספת עליו להקפיד על התנהלות ראויה ומתאימה לבעל כהונה שיפוטית, ובפרט כאשר מדובר בדיין בבית הדין הרבני הגדול, אשר משמש גם כראשון לציון והרב הראשי לישראל, אשר אנשים רבים נושאים פניהם לדבריו.

15. כאמור לעיל, כבר ביום 5.3.20, ניתנה החלטתי בתלונה שהוגשה על הדיין, בעקבות התבטאויותיו כלפי ציבור העולים ממדינות חבר העמים (תלונה בתיק מס' 16/20), ובהחלטתי ציינתי בפירוש כך: "הן בשנת 2015, (בהחלטת כב' השופט סליס ג'ובראן), והן בשנת 2017 (בהחלטת הנציב דאז) נקבע כי גם רב אשר חובש שני כובעים, כובע הרבנות וכובע הדיינות, חלים עליו כל הסייגים הנוגעים לשופט ודיין, ואין הוא יכול 'להסתתר', תחת האצטלה של כהונתו גם בתפקיד רבני".

16. כפי שהטעים כב' הנשיא אהרן ברק בבג"ץ 732/84 ח"כ יאיר צבן נגד השר לענייני דתות, פ"ד מ (4), 141, בעמ' 153, (1986) (להלן: עניין צבן), כי:

"הצורך להבטיח את אמון הציבור ברשות השופטת הוא צורך נמשך ... צורך זה אינו מתמקד אך בפעולתו של השופט על כס המשפט. הוא משתרע על מכלול התנהגותו של השופט, בבית המשפט ומחוצה לו ... התנהגות, המותרת לכל אזרח, עשוי שתהא אסורה על השופט, שכן יש בה כדי לפגום באמון הציבור במערכת השיפוט ... אמון הציבור, מטבע מהותו, אינו נבחן על פי תחושתו הסובייקטיבית של השופט, כי הוא פועל בהגינות. אמון הציבור נבחן על ידי השופט על פי אמות מידה אובייקטיביות. אין זה מספיק, שהשופט עצמו סבור ומשוכנע כי פעל באופן עצמאי וללא נטייה. עליו להיות משוכנע, כי אותן עצמאות, הגינות וחוסר נטייה הן מראית פני הדברים. הגינות צריכה לא רק להיעשות אלא גם להיראות.

... עקרונות היסוד החלים לעניין שופטים הם החלים גם לעניין דיינים. אכן הדיין כמו השופט הוא חלק מהרשות השיפוטית. ... אכן, תנאי מוקדם להיות אדם דיין שיהיה רב, אך מכאן לא נובע, כי כל פעילות המותרת לרב מותרת גם לדיין. משנתמנה אדם להיות דיין, עליו לקבל על עצמו את המגבלות שהדיינות מטילה עליו. עליו להימנע מכל אותן פעולות שהדיינות אוסרת עליו, גם אם הרבנות מתירה זאת". (ההדגשות אינן במקור-א.ש.).

ועוד ראוי להביא מדברי הנציב לשעבר, כב' השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג, כי:

"משנתמנה רב בישראל לדיין על-פי חוק הדיינים, התשט"ו-1955, הריהו נושא שני כתרים: כתור הרבנות וכתור הדיינות. מורה הוראה בענייני דת ורועה רוחני - בכתרו האחד, בחינת 'והודעתי את חוקי האלהים ואת תורתיו' (שמות, יח, טז), ופוסק 'בין איש ובין רעהו' (שם) - בכתרו האחר. ולא על הגדרת התפקידים באתי לעמוד אלא על הבחנה שבמהות. שעיקר כוחה של הרבנות בסמכותה המוסרית ועל מי שבא 'לדרוש אלוהים', ואילו סמכותם של הדיינים ביושבם על מדין לא ברצונם של המתדיינים היא תלויה, אלא נכפית היא

במסגרת המערכת השיפוטית שקבע לה המחוקק. בתחום זה ממלאים הדיינים את התפקיד של 'ושפטו את העם' על שלל דעותיו והשקפותיו. הבחנה זו בין שני התפקידים היא שמציבה סייג למעורבות הפוליטית של הדיין. דיין (כמוהו שופט), המערב עצמו בחיים הפוליטיים, לא רק שהוא פוגע כדימוי של מערכת השיפוט בעיני הציבור כמערכת בלתי תלויה, אלא שהוא גם פוגע בעקרון היסוד של הפרדת הרשויות בין הרשות השופטת ליתר רשויות המדינה".

והוא הדין בכל פעילות שניחוח פוליטי או מפלגתי נכרך בה ואשר מצויה במחלוקת ציבורית.

17. לדאבוננו, אין זו הפעם הראשונה בה מתבטא הדיין הרב יצחק יוסף באופן שאינו ראוי לדיין בכלל ולדיין בבית הדין הרבני הגדול בפרט. בשנת 2017, בחנו תלונה לפיה הדיין, אשר כיהן באותה שנה כנשיא בית הדין הרבני הגדול, התבטא באופן שאינו ראוי ובעל גוון פוליטי, תוך שהתערב במהלך בחירות לרב עיר (תלונה בתיק מס' 301/17). גם בתגובתו לתלונה ההיא ניסה הדיין לטעון, כי התערבותו למען בחירת רב העיר, נעשתה: "בתוקף תפקידו כרב ראשי לישראל והראשון לציון", וכי "הדבר מצוי בגדרי סמכותו הטבועה של הרב הראשי לישראל". בהחלטת הנציב מיום 7.8.17, נדחה מכל וכל הסברו זה של הדיין, ונקבע, בין היתר, כי "מדובר בהתערבות גלויה בהליך בחירה, בפעולות שתדלנות ובפעילות אקטיבית פסולה למען בחירתו של מועמד לכהונת רב עיר. פעילות זו חרגה מן המקובל גם בהתחשב בכובעו הכפול" של כב' הנשיא דאז, הרב יצחק יוסף.

18. לא זו בלבד, אלא כבר בשנת 2015 הגישה התנועה למען איכות השלטון בישראל עתירה נגד הדיין, לוועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-20. לאחר שכב' השופט סלים ג'ובראן, בכהנו כיושב ראש ועדת הבחירות המרכזית, בחן את טענת "שני הכובעים" של הדיין, הוא קבע בהחלטתו מיום 3.3.2015, כי "חזקה על המשיב 1 [הדיין - א.ש.] כי עתה – כאשר הדין ברור – יימנע מלשאת דברי תעמולה", וכן "חזקה על המשיב 1 כי במהלך ביקורו בעיר, לא יישא דברי תעמולה, שעתה אין עוד עוררין כי הם אסורים עליו לפי חוק". עוד הוסיף כב' השופט, כי "מפאת כבודו של המשיב 1, והשפעתו הרבה שאינה מוטלת בספק על ציבור זה, שומה עליו שלא לקיים תעמולת בחירות. וכך לשמר ולחזק את אמונו של ציבור זה, והציבור בכללותו, בנייטראליות ובהעדר מעורבות פוליטית של בכירים כדוגמתו". כב' השופט ג'ובראן הדגיש, כי: "לעניין התבטאויותיו של המשיב 1, סבורני – עם כל הכבוד – כי הן בגדר תעמולת בחירות על פי מבחן הדומיננטיות... הרכיב הדומיננטי של התבטאות זו היא השפעה על הבוחרים שלא להצביע לרשימתו של האחרון [מפלגת 'יחד' בראשות אלי ישי - א.ש.]". וכפי שקבע כב' השופט ברק בעניין צבן, כי: "כשם ששופט אסור בפעילות פוליטית בכלל ומתן עצות פוליטיות לגופים

פוליטיים בפרט, כך גם הדיין אסור בכך. פעילות פוליטית של דיין פוגעת באמון הציבור כדיינות, אך לא רק בה, היא פוגעת באמון הציבור ברשות השופטת כולה, שהדיינות היא חלק ממנה".

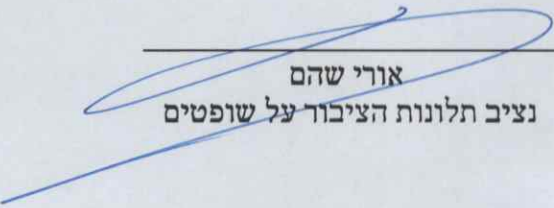
19. כאמור, בשנת 2015 (בהחלטת כב' השופט סלים ג'זבראן), וכן בשנת 2017 (בהחלטת הנציב דאז), ובנוסף בהחלטתי מיום 5.3.20, הובהר לדיין, "ברחל בתך הקטנה", כי גם דיין אשר חובש שני כובעים, כובע הרבנות וכובע הדיינות, חלים עליו כל הסייגים הנוגעים לכל מי שנושא ככהונה שיפוטית ואין הוא יכול "להסתתר", תחת האצטלה של כהונתו גם כתפקיד רבני. ולמרבח הצער, למרות כל האזהרות החוזרות ונשנות שניתנו לדיין, כמפורט לעיל, נראה כי הוא ממאן לקבל על עצמו את כללי האתיקה לדיינים במלואם, וממשיך להתבטא בפומבי באופן שאינו ראוי ואינו הולם את תפקידו כדיין, תוך שהוא מעלה שוב ושוב את הטענה לכפילות תפקידו כרב וכדיין, למרות שטענתו זו לא התקבלה ונדחתה בהחלטות שיפוטיות, שוב ושוב. יש להצר על כי הדיין בוחר להתעלם באופן מופגן מהביקורת החריפה שנמתחה עליו יותר מפעם אחת והוא שב ומתבטא בצורה בלתי ראויה ובלתי תקינה; וזאת תוך ערעור עקרונות הציות לבית המשפט העליון, ושימוש בלשון בוטה ומשתלחת כלפי ציבור הרפורמים בישראל ובעולם. אף אם נקבל את עמדת הדיין, בנוגע לזכותו להתבטא כלפי ציבור הרפורמים וכלפי נשים, אשר מעוניינות להיבטחן כבחינות ההסמכה לרבנות – ויודגש כי דעתנו אינה כזאת – בוודאי שלא כך הם פני הדברים כאשר לאמירותיו של הדיין כי לא יציית לפסיקת הבג"ץ, אשר אין חולק כי בינן לבין תפקידו כרב ראשי אין דבר וחצי דבר.

20. לדאבונו, אין זו אמירתו היחידה של הדיין נגד מערכת בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בפרט, שכן עוד בשנת 2018, תועד הדיין, בדברים שנשא בפני דיינים (!) בכינוס בתי הדין הרבניים, שם אמר, כי בתי המשפט האזרחיים בישראל "גרועים מערכאות של גויים" וכן כי פנייה אליהם כמוה כ"בעיטה בדברי אלוקים חיים". לא זו אף זו, הרי שתגובתו של הדיין, כפי שהובאה בסעיף 7 לעיל, כי הדיין "עומד אחרי הדברים באופן מלא, וכל המצוטט הם אכן דברים שנאמרו על ידו, זו דעתו ההלכתית והוא עודנו מחזיק בה", מדברת בעד עצמה וממחישה את עומק הזלזול שחש הדיין כלפי בית המשפט.

21. מדובר בדיין, אשר למרות כל הקביעות, הן של בית המשפט העליון, והן של נציבי תלונות הציבור על שופטים, אינו מפנים את אשר הוחלט בעניינו, ופעם אחר פעם הוא הולך ומחריף את התבטאויותיו, ומוסיף להצהיר, כי החלטות וקביעות של בית המשפט העליון, לא יכובדו על ידו. במצב דברים שכזה, לא ניתן להסתפק, לטעמי, בקביעה כי מדובר בתלונה מוצדקת, אלא לעשות שימוש בהוראות סעיף 22 (ה) לחוק נציב תלונות הציבור על שופטים, התשס"ב-2002 (להלן: החוק), הקובע, כי: "הנציב רשאי, אם מצא לנכון לעשות כן בעקבות

ממצאיו, להמליץ לוועדה לבחירת שופטים לסיים את כהונתו של שופט על פי סמכותה". הגדרת "שופט" כוללת גם דיין בבית הדין הרבני.

22. סוף דבר, התלונה נמצאה מוצדקת, בכל הנוגע להתבטאויותיו של הדיין, כמפורט לעיל, בדגש על דבריו כלפי בית המשפט העליון. בהתאם לאמור לעיל, הנני ממליץ כי הוועדה לבחירת דיינים תתכנס בהקדם, ותחליט האם הדיין הרב יצחק יוסף ראוי להמשיך בתפקידו כדיין בבית הדין הרבני הגדול.

אורי שהם

נציב תלונות הציבור על שופטים

העתק: המתלונן

כב' הדיין הרב יצחק יוסף, בית הדין הרבני הגדול

כב' הרב דוד לאו, נשיא בית הדין הרבני הגדול

חה"כ אבי ניסנקורן, שר המשפטים

הרב יעקב אביטן, השר לענייני דתות

כב' אב"ד (בדימוס) הרב דוד מלכא, מנהל בתי הדין הרבניים

חברי הוועדה לבחירת דיינים